

Asil Kısarak

– Halit YILDIRIM · 08 Kasım 2010

ASİL KISRAC

Bekçi Haydar soluk soluğa kalmış ve kapıyı adeta tekmeleyerek:
"Sarı Süleyman, Sarı Süleyman" diye bağıyordu.
Süleyman oturduğu sedirin üstünden birden ok gibi fırlayarak kapıyı açtı ve pancar gibi kızarmış, yarış atı misali köpürmüş köy bekçisini karşısında görünce şaşkınlık içinde:
"Hayırdır Haydar emmi, bir şey mi oldu?" diye sordu.
Bekçi Haydar derin bir nefes alarak toparlandı ve:
"Muhtar acele odaya çağırıyor, tez gelsinler, iki elleri kanda olsa yine gelsinler dedi."
"Tamam, Haydar Emmi, gene bir şey var anlaşılır. Ben hemen geliyorum"
Sarı Süleyman üstüne paltosunu attı, şapkasını sol kaşının üzerine doğru hafifçe yatırdı ve sarı bıyıklarını şöyle bir burarak kapıya yöneldi. Karısı çizmelerini koşarak getirdi ve Süleyman'a giydirdi. Süleyman boş boş baktı karısı Hacer'e.
"Aslında saygılı, beni de seviyor ama Elif bir başkaydı" diye iç geçirdi.
Hiç konuşmadan kapıdan çıktı ve köy meydanına doğru yürüdü.
Köy çeşmesinin önünden geçerken kadınların su keşiği beklediklerini görünce mahsus su içmek için çeşmeye yöneldi. Maksudı Elif oradaysa onu görmektir.
"Bacılar bir su verin, yandım dinime imanıma" dedi.
Su dolduran kadınlardan biri hemen bir tas su getirerek
"Buyur Süleyman ağa" diye takdim etti.
"Ölmüşlerinin canına değsin Sultan Bacı" dedi Süleyman.
Elif yoktu bu defa çeşmede. "Şans" dedi kendi kendine. Ne zaman gülmüştü ki zaten.
Caminin önüne geldiğinde bir de baktı ki Elif sırtında bir şelek çalı çırpı ile iki büküm geliyordu.
"Ulan be bu ceylana bu yük vurulur mu? Vicdansız Bilal, kim bilir nerelerde gevezeleniyordur. Elif sırtıyla çalı çırpı çeksin, o da gezsin" diye söylendi kendi kendine...
Hastaydı bu Elif'e. Onun yabani, deli dolu halleri Süleyman'ın başını döndürüyordu.
Alamamıştı Elif'i bir kere. Babası Yusuf ağa sevmezdi Süleymanları, kızını ona vermemişti. Bu iş asalet meselesi demişti. Aradan 10 sene geçmişti ama sanki daha dün gibiydi.
"Eğer bu gün bile bir yüz verse alıp kaçırırım ama nafile, kaltak hiç yüz vermiyor" dedi kendi kendine Sarı Süleyman.
Elif onu gördüğü zaman hiç oralı olmaz, niyetini bildiği için ondan nefret ederdi. Namusuna düşkün, aile şerefini her şeyin üstünde tutan vakur bir kadındı Elif.
Odanın önüne geldiğinde Muhtarın kaba kaba sesi dışarıdan duyuluyordu. Asıyor, kesiyordu. Kapıyı çaldı, içeri girdi.
"Selamün aleyküm ağalar"
"Aleyküm selam, gel otur bakalım Sarı Süleyman" dedi muhtar.

Muhtar yapmacık bir öksürükle boğazını temizledi ve söze başladı.

"Ağalar şimdi herkes burada. Sizi buraya toplamamdaki asıl gayem Ören Köyle aramızdaki sınır meselesidir. Yani anlayacağınız Kötüyurdun düzlük alanını köy sınırlarına dâhil etmek lazım."

Sarı Süleyman hemen söze atıldı:

"İyide Muhtar orası Ören Köyün değil mi? Biz ancak bu yüze sahip olmamız gerekir. Hem orayı nasıl alacağız?"

"Yahu oğlum sen de sanki tapuları mı var? Senin aklın sarmıyor. Sen Kötüyurdun tepedeki alanı biliyor musun?"

"Elbette biliyorum Muhtar, bilmem mi?"

"Orası kaç dönüm hiç düşündün mü?"

"Valla eğer meşelikleri söksen 1000 dönüm yer vardır"

"Saf olmayın oğlum, yeni hükümet tapusuz orman içi alanları muhtar ve heyet kararı ile köylüye tapulayacakmış. Kendin söylüyorsun bin dönüm yer var diye. Köy 50 hane, o zaman hane başına 20 şer dönüm tarla size."

Yaşlıca bir köylü lafa girerek:

"İyi de Örenliler davarlarımızı bile oralara sokmuyor, biz nasıl sökeceğiz meşeliği?"

"Ali Emmi, işte buraya bunu konuşmak için toplandık. Mesele nasıl yapacağımızı planlamak..."

Muhtar kararlı bir şekilde ayağa kalkarak herkesi bakışları ile adeta sindirmişti.

"Ağalar! Önce Örenlilerin korularını keseceğiz. Onlar bunu duyunca kesimcilere müdahale etmek için Kötüyurda gelecekler. Biz silahla mukavemet edeceğiz."

Sarı Süleyman elini dizine vurarak:

"Yahu muhtar adamı güldürme! Biz 50 hanelik bir köyüz. Örenköy 350 hane. Biz onları hangi güçle buradan çıkaracağız. Bizden çıksa çıksa 70 kişi çıkar. Onlardan en az 500 kişi... Sen aklını kaçırmışsın."

Muhtar hışımla Sarı Süleyman'a doğru bir hamle yaparak,

"Bana bak, bu iş öyle bıyık burma ile şapkanın çörtenini kaşının üstüne yatırıp ayağına çizme çekme ile olmuyor. Ben cihan harbinde Filistin cephesinde çarpıştım. Ali İhsan Paşa'nın yaveri idim. Bölük çavuşluğu yaptım. Ben onun kadar ince plan yapan, onun kadar akıllı bir Kumandan görmedim. Ben Erkânı Harp Kurmaylarıyla plan yapmış adamım. Bu iş yürek işi ağalar. Bu iş bilek değil, akıl işi. Anladınız mı?"

Ömer Çavuş bastonuna dayanarak hafif doğruldu ve:

"Muhtar, zaten akıllı olmasan seni seçmezdi köylü. Yalnız hala anlayamadığımız şu. Örenliler bırak Kötüyurdu, iner bizi köyden de çıkarır. O zaman ne yapacağız."

Muhtar birden gözlerini adeta dört açarak

"Hah, işte benim planım da zaten bu. Örenlileri kışkırtıp üzerimize çekeceğiz. Onlar bize saldırınca biz de ateş ederek yavaş yavaş geriye çekileceğiz. Onlar bizi aramızda basmış olacak. Tam köye girdiklerinde Jandarmalar müdahale edecek ve olay mahkemeye intikal edecek. Biz de can güvenliğimiz adına Örenliler ile olan sınırı aşağıya indirtip buralara sahip olacağız."

Herkes arkasına şöyle bir yaslandı. Bir anda derin bir sessizlik oldu. Sessizliği yine Sarı Süleyman bozdu:

"Muhtar plan güzel ama ya vurulan olursa? Jandarmaya kim haber verecek. Jandarmalar zamanında

gelmezse halimiz duman olur."

"Bu konuda endişe etmeyin. Ben her şeyi düşündüm. Bizim köy Gaziler Kazasına bağlı olduğundan Örenköy Jandarması buraya müdahale edemeyecek. Onlar olayı duyunca önce Gaziler'e haber verecek. Onlar da Ergülübey Karakoluna haber verecekler. Ergülübey'den burası kaç saat? Jandarma kaç saatte buraya gelir?"

"Ergülübey'den çıkan Jandarmalar at ile 2 saatte burada olurlar. 1 saatte Kötüyurda çıksalar. 1 saatte hazırlık falan de. Toplam 3-4 saat eder. İşte 3-4 saat önce biz işi garantiye alarak Ergülübey Jandarmasına ihbar ettireceğiz. Şimdi yarın öğle ezanı okunurken bu iş başlayacak, akşam bitmiş olacak. Buradaki herkes hazırlıklı olsun. Cahil cemekeyi silahlandırmayın. Onlar köyde kalsınlar. Adam ölsün istemem. Haydi, herkes evine..."

Herkes evine dağılmıştı. Garip bir heyecan sarmıştı yüreklerini. Zor işti velhasıl. Eğer bir kaza olmazsa plan iyiydi.

* * *

Güzel bir bahar sabahıydı. Mis gibi çiçek kokularına bazı evlerin tandırlarından gelen mübarek ekmek kokuları karışmıştı Örenköy'de.

Muhtar Aliğa'nın Hasan, yeni doğan 2 aylık kızı Döne'yi seviyordu. Henüz çorbasını bile içmemişti ki kapı adeta tekmelenircesine çaldı. Gir demeyi bile beklemeden içeri amcası oğlu Hasan girdi.

"Emmoğlu bu Kızılpelit'liler Kötüyurdun alandaki koruları kesiyorlarmış. Çobanlara ateş açmışlar. Millet buraya geliyor. Aman bir delilik yapma. Bırak şu işi Jandarma halletsin."

Aliğa'nın Hasan pos bıyıklarını burarak düşünmeye başladı.

"Emmoğlu, bu Hıdır Çavuş olacak İblise bir ders vermek şart oldu. 50 hanelik köyü üstümüze kıskırtıp duruyor. Biz seslenmedikçe onlar şımarıyor. Bizim karakol çavuşuna kaç sefer söyledim; git şunları sıkıştır diye. Bana "orası Ergülübey Karakolu mıntıkasına bağlı" ben karışmam dedi. "O zaman Ergülübey Karakoluna bildir, şunun kulağını çeksinler" dedim. Tamam deyip beni savsakladı. Hıdır Çavuş bunu dağda iki üç sefer yedirmiş içirmiş meğerse. Valla inceldiği yerden kopsun artık. Aha şimdi it diye kapıya bağlamayacağın bir sürü adam müsfettesi gelir langır lungur eder. Yok bakmadın, yok sen zaten oraları sattın, yedin. Yok, Hasan emmioğlu, artık bu işe nokta koyma zamanı geldi."

Pencereden dışarı doğru baktığında zaten milletin eve doğru geldiklerini gördü. İçeri seslendi.

"Odayı açın, millet geliyor. Alın şu çocuğu da. Sabahtan beri iki karı bir çorbamı getiremediniz. Ne iş görüyorsunuz bilmem ki?"

Hasan Ağa iki evliydi. Uzun boylu, kalıplı, yakışıklı adamdı. Çok asabi birisiydi. Kızdı mı ana avrat düz giderdi. Bu kez yine çok öfkelenmişti. Hemen odanın önüne doğru yürüdü. Milleti buyur etti. Durum müzakere edildi. Herkes bir şeyler konuştu. Kimi nalına vurdu, kimi mihına. En sonunda Hasan Ağa gürlledi.

"Vıdı vıdı zamanı bitti. Yeter be, bileğine güvenen çeksin silahını, binsin atına doğru Kötüyurda gidilecek. Dağılın şimdi yarım saat içinde herkesi Bağların önünde bekliyorum. Bakalım kaç kişi geleceksiniz. Kimse gelmezse ben tek başıma çıkacağım."

Hiç kimse tek laf konuşmadı. Herkes odadan dağılıp evlerinin yolunu tuttu. Hasan ağa da gidip silahını kuşandı. Fişeklerini çapraz boynuna asarak elinde mavzer, belinde toplu tabancası, başında kalpağı,

ayaklarında çizmeleri ve boynunda Mareşal Çakmak'ın hediye ettiği dürbünü ile sanki savaşa gider gibi hazırды. Doru atını da eyerledi. Çoluk çocuk ve kadınlar ağlaşıyorlardı. Hepsini tek tek kucakladı ve helallik diledi. Sürdü atını tozlu yola.

Hasan Ağa köy meydanını geçince arkasından gelen seslere doğru döndüğünde kardeşi Mustafa, amcaoğulları Hasan, Ali, Yusuf, Şükrü, yeğenleri Ahmet, Bekir hepsi silahlı bir şekilde atlarının üstünde peşinden geldiklerini gördü. Garip bir his kaplamıştı içini. Akrabalarının yanında olmasından adeta gurur duyarken ya birine bir şey olursa diye de endişe ediyordu. Bağların önüne geldiklerinde 100 kadar atının hazır olduğunu gördü. Ha bire de gelenler vardı. Bekçisi Mustafa' ya seslendi.

"Mustafa! Biz önden yavaş yavaş gidiyoruz. Gelenler bize yetişsin. Burada toplanmak doğru değil. Jandarma engellemeye kalkmasın hadi bakalım yürüyün."

Yarım saat sonra Kötüyurt'un eteklerine gelmişlerdi. Atları meşelere bağlayıp bir müddet daha beklediler. Tek tük silah sesleri geliyordu tepeden. Kızılpelit'liler taciz atışları yapıyordu. Hasan Ağa herkesi topladı 400 kişiden fazlaydılar. Bir taşın üstüne çıkarak köylülerine seslendi.

"Bu kötü günde bana destek olan, köyüne sahip çıkan herkese şükran duyuyorum. Ancak buraya adam vurmaya gelmedik. Biz bu azgınları korkutmaya geldik. Onun için ne sizin ne de onların burnu kanasın istemem. İçimizde bizzat harp görmüş büyüklerimiz var. Benim gibi orta yaşta olanlar var. Bir de gençlerimiz var. Gençler sizlerden isteğim sakın cahillik yapıp bir iş çıkarmayın. Onun için ehil olanlarla biz önden gideceğiz. Siz bizi arkadan destekleyeceksiniz. Sadece boşluğa ateş edilecek. Adamlara nişan almak yok. Bizim kalabalığımız onları zaten korkutup kaçıır. Allah yardımcınız olsun. Ancak belki bunlar yukarıya mevzilenmiştir. Onun için atları burada 15 kişi ile bırakıp Ergülübey tarafından Kötüyurt'a çıkacağız. Bir 20-25 kişilik genç buradan kayalığa kadar çıkıp yarım saat sonra ateşe başlayacak. Onlar bizi buradan geliyor diye bu yönü tutarken biz öbür taraftan tepenin üstüne çıkacağız. Başınızda Seyid Çavuşun İsmet olacak. Kayalara iyice mevzilendikten sonra ateş açılacak. Unutmayın kayalıklardan ileri gitmek yok."

Diğer gurupla yarım saat sonra istenilen yere çıkılmış ve Örenköy tarafından silah sesleri başlamıştı. Sanki harp yerine dönmüştü ortalık. Mavzerlerin sesi ta Örenköy ve Kızılpelit'ten rahatlıkla duyuluyordu. Kızılpelit'liler de Hıdır Çavuşa uyduklarına aslında çoktan pişman olmuşlardı. Hele beklemedikleri yönden silah sesleri gelince birçoğu etrafımız sarılmış, bunlar bizi tüketecek diye köye doğru kaçmaya başlamıştı. Hıdır Çavuş bu hamleyi hiç hesaba katmamıştı. Bu sefer Erkânı Harp yaverliği sökmemişti.

"Ulan Ali Ağanın oğlu yaktın beni. Sanki sen savaştıydın İngiliz'le" dedi kendi kendine. Yine de soğukkanlılığını bozmadı ve etrafına emirler yağdırmaya başladı.

"Yavaş yavaş geri çekilin. Mevzi mevzi çekilin vurulacaksınız. Şimdi jandarma gelecek, korkak herifler, tabansızlar sizi."

Barut kokusu ortalığı kaplamış, mavzer sesleri kulakları sağır edecek seviyede idi. Karşılıklı küfürler, bağırılmalar, çağırılmalar gırla gidiyordu.

* * *

Sarı Süleyman soğukkanlılığını hiç kaybetmemişti. Kendisini sürekli Ören'lilerin menzili dışında tutuyor yavaş yavaş geri çekiliyordu. Mecbur kalmadıkça ateş de etmiyordu. Bir ara tekrar mevzi değiştirmek

için hamle yaptığında bir kayanın ardında siperlenmiş Kör Üssüğün Bilal'ı gördü. Ondan 200 m aşağıda bir kayanın ardına siperlendi. O anda gözünün önüne Elif geldi. Elif, Elif... Hiç aklından çıkmıyordu ki zaten. 200 m yukarısında sırtı kendine dönük yerde yatan Bilal'a hırsla baktı. Bilal'a olan kini tekrar depreşmişti. Bir anda niye burada olduğunu, Örenlileri hep unuttu. Şeytan koltuğuna girmişti. İçinden bir ses "Fırsat bu fırsat, bu koyakta ikinizden başka kimse yok. Öldür Bilal'ı al Elif'i" diyordu. Süleyman'ı bir titreme almış, terin suyun içinde kalmıştı. Bir an cayar gibi oldu. Köye doğru baktı. Evlerin damları görölüyordu. Sanki Elif ona el sallıyormuş gibi hayalledi. Birden Bilal da mevzisini değiştirmek için hafif doğruldu. Belki de bu gizli düşmanı Süleyman' a sırtı dönük olduğundan rahatsız olmuştu. Ama kalkmasıyla göğsünden kurşunu yemesi bir oldu. Adeta top gibi sekti havaya, ağızından dökülen kanlar havada elipsler çizerek "yandım anam" sesi ile yere külçe gibi yığıldı.

Sarı Süleyman "Bilal vuruldu" diye bağırırken birden hiç görmediği Hıdır Çavuş'un fark etti. Hıdır Çavuş böyle bir şey beklemiyordu. Şok olmuştu adeta. Bir an namluyu Süleyman'a doğrulttu. Süleyman korkudan oracığa dizlerinin üstünde yığıldı. Hıdır Çavuş:

"Şerefsiz herif!" diye bağırıldı. Tetiği çekecekti ki birden Bilal'ın hareket ettiğini fark etti. Ama silahını indirip Bilal'a koştu. Bilal hala nefes alıyordu. Hıdır Çavuş bir hamlede sırtladığı gibi aşağı dereye indirdi Bilal'ı. Artık herkes duymuştu Bilal'ın vurulduğunu. Ortalık bir anda karıştı. Örenliler bile ateşi kesmişti. Zaten Kızılpelit'lilerin birçoğu neredeyse köye kadar çekilmişler, bir kısmı ise evlerin damlarına mevzilenmişlerdi.

Hıdır Çavuş Bilal'ı düz bir yere yatırdı. Göğsüne şapkasını bastırdı. Saçlarını okşadı. Ağlıyordu. Bilal sanki daha da güzelleşmiş, boyu uzamış gibiydi. Bir ara gözlerini aralayıp kesik bir sesle:

"Hıdır emmi, Elif'in emaneti. Beni Sarı ..."

Bilal Sözüünü tamamlayamamıştı. O sırada Jandarmalar da köyü sarmıştı. Silahlar susmuş, herkes Bilal'ın başına toplanmıştı. Ören'liler de Jandarma tarafından çevrilmiş vaziyetteydi. Ağıtlar arasında Bilal'ın cansız vücudu ancak akşam ezanı evinin önüne getirilebilmişti. Herkes perişandı.

* * *

Savcı, iki muhtar Hıdır Çavuş ve Aliğa'nın Hasan' ı huzura almış fırçalıyordu. Soruşturma başlamıştı.

O sıra da hiç beklenmedik bir şey oldu. Örenlilerden Kör Bekir denilen birisi pat diye söze girdi:

"Savcı Bey, eğer kurşun (eliyle Hasan ağanın mevzilendiği yeri göstererek) şuradan atılıp göğsünden girdiyse Hasan vurdu. Yok, şuradan -diye ters istikameti göstererek- geldiyse ben vurmuşumdur."

Ortalık bir anda buz gibi olmuştu. Savcı:

"Sen tam neredeydin?" dedi.

Kör Bekir:

"Aha şurada, şu sivri kayanın ardında" dedi.

"Silahın neydi senin, göster" dedi.

Yerde toplanmış silahların içinden tüfeğini alıp gösterdi.

"Bu tüfekte mi vurdun be adam" dedi Savcı.

Sonra Hasan Ağaya aynı soruları sordu. Tüfeğini buldurdu.

"Hasan Ağa mavzerin de kıyakmış doğrusu. Bunun etkili menziline biliyor musun?"

"Hemen hemen biliyorum efendim. Askerde jandarma idim."

Savcı Jandarma Başçavuşuna döndü:

"İbrahim Bey bu tüfekle, o mesafeden adam vurulursa ölür mü?"

"Evet efendim. Bu tüfek o mesafeden adamı öldürebilir."

"Peki, Bekir ağanın tüfekle bu mesafeden adam vurulur mu?"

"Hayır, efendim, bu tüfeğin etkili menzili 200 m anca. Adam vurulsa bile ölmez"

Hasan ağa öfkeyle söze girdi ve yüksek bir ses tonuyla:

"Efendim benim o tarafta olduğum doğru. Ama bu adamın vurulduğunda ben daha çok gerideydim. Ben adam vuruldu diye bağırılınca bu tarafa doğru yaklaştım. Ben kimseyi vurmadım" dedi.

Savcı hiç oralı olmadı bile:

"Başka şahit var mı?, Başka sözü olan var mı?" dedi.

Kimseden tık çıkmadı. Savcı Jandarma komutanına dönerek:

"Görgü şahidi Bekir Bektaş'ın şahadetine ve Başçavuş İbrahim Duman'ın bilirkişi ifadesine göre Hasan Türkoğlu'nu birinci derecede katil zanlısı olarak tutuklansın"

Hasan Ağa hala "ben vurmadım" diyordu ama kimse onu destekleyecek bir şey söylemiyordu.

Hıdır Çavuş bile böyle bir şey beklemiyordu. Aslında o Sarı Süleyman'ı ihbar edecekti. Bu dava Köy lehine sonuçlanır diye sustu.

* * *

Hasan ağa kollarında kelepçe ile evine getirildi. Eşyalarını almasına ve ailesi ile görüşmesine izin verildi.

Hasan ağanın evi cenaze evi gibiydi. Son kez beşikteki kızını ve diğer çocuklarını öptü. Büyük oğlu Yusuf'a:

"Oğlum ev sana emanet. Analarına ve çocuklara iyi bak. Ben vurmadım, adalet yerini bulacak. Biraz yatarım ama suçsuz olduğum anlaşılınca çıkarım" dedi. Jandarmalar iki koluna girerek Hasan Ağayı aldılar götürdüler.

* * *

Aradan bir ay geçmişti. Artık mahkeme günü gelmişti. Her şey Kör Bekir'in şahitliğine kalmıştı. Hasan Ağanın akrabaları Kör Bekir'e tavır koymuşlardı. Kimse görüşmüyordu. Yine de köyden yaşlı başlı, sözü sohbeti geçerli olan birkaç kişi Kör Bekir'in evine gittiler.

Kör Bekir yanına gelenlere acımasızca şunları söylüyordu.

"Yıllardır bu adamların tahakkümü altında yaşıyoruz. Sultan Mecid zamanında gelmişler bu köye. Önce Ahmet Kethuda, onun oğulları derken başımıza ağa kesildiler. Dışardan her gelen memur, her zabıt bunları muhatap bildi. Osmanlı yıkıldı, bunlar yıkılmadı. Cumhuriyet kuruldu başımızda bu defa Süleyman Ağa vardı. Babam bunlardan kurtulmak için gitti Divanı Harbe "Süleyman Ağa padişahçdır diye şikâyet etti. Adam Kuvayı Milliyecilerin has adamıymış. Sonunda yine kurtuldu geldi. Herkes Hacdan gelmiş gibi onu karşıladılar. Davarlar kesildi. Bu gün ise başımızda Süleyman ağanın yeğeni Aliğa'nın Hasan var. Bugün bunlar fırsat gelmişken yok edilmezse yarın başınıza oğlu Yusuf geçecek. Hasan ağa Hükümetin adamı, Ocak başkanı. Eğer Hasan yok edilmezse şimdi baş gelemediğiniz jandarmaya bir de Kaymakam ilave olacak. Örenköy kaza olacakmış. Ne yapacaksınız o zaman ha? Bir de Belediye kurulur artık bunlar reis de olur. Yeter bu saltanat, yıkılsın gitsin. Ben Hasan vurdu diyeceğim. Belki asarlar da herkes kurtulur. Bunların sülale gururuna düşkündür. Bu olaydan sonra bir

daha köy işine karışmazlar."

Sonuçta Kör Bekir mahkemede aynı ifadeleri verdi. Aliğa'nın Hasan 25 yıl ceza aldı. Son sözün nedir diye soran Hâkime:

"Vicdanım rahattır Hâkim Bey, ben vurmam. Burada başka bir oyun döndü. Ama Allah büyüktür. Belki bu da benim bu dünyada işlediğim günahlarıma kefarettir. Ne yapalım şeriatın kestığı parmak acımaz" dedi.

* * *

Aradan bir altı ay geçmişti. Sarı Süleyman artık yavaş yavaş köy içine çıkıyor, meclislerde konuşuyordu. Güya Bilal'in vurulduğunu ilk o gördüğü için hastalanmış, şokundan kurtulamamıştı. Aslında rahmetliyi çok sevdiğinden, geride kalanlarına çok üzüldüğünden dem vururdu. Sonunda bir gün Elif'i amcasından istemeye karar verdi. Yanına birkaç kişi alıp Elif'in amcasının kapısını çaldı. Konuşuldu, tartışıldı. Kararı verecek Elif'ti.

Bu olaydan sonra Hıdır Çavuştan muhtarlık mührü alınmıştı. Uzunca bir süredir evine çekilmiş ve kimseyle pek görüşmüyordu. Onun maksadı Kötüyurt'un alanı köy sınırına katmaktı, bunu başarmıştı. Ama bu olayı böyle bir soysuzun bu şekilde sokması onu kahretmişti. Hasan Ağaya da çok üzülmüştü. Hanedar adamdı aslında. Aleyhine şahitlik edenlerden o bile nefret etmişti.

Sarı Süleyman'ın Elif'e dünür gittiğini o da duymuş ve hırsından deliye dönmüştü. Hıdır Çavuş ayağa kalktı ve kendi kendine: "Hıdır Çavuş bu dünyada yapman gereken tek bir iş kaldı. Sen bu vazifeni yapmak zorundasın. Elif gerçeği bilmeli. O asil kısrak bu cibilliyetsiz aygıra yem edilmemeli" dedi. Doğru Elif'in evine gitti. Önce Elif'in Süleyman'da gönlü olup olmadığını anlamak için ağzını yokladı. Elif, Bilal'in üstüne kimseyle evlenmeyeceğine dair yemin ediyordu. Hele Sarı Süleyman'ı asla kabul etmem diye kestirip atıyordu. Sonunda Hıdır Çavuş:

"Bak kızım Elif, ben sana işin aslını anlatacağım. Ama kimseye bir şey söylemeyeceğine ve intikam almaya kalkmayacağına dair yemin edeceksin."

Elif şaşkın şaşkın Hıdır Çavuş'un yüzüne baktı.

"Kızım Bilal'i Hasan Ağa değil Sarı Süleyman vurdu. Gözlerimle gördüm. Aslında ihbar edecektim ama aleyhine şahitlik edilince köy meselesi diye sustum. Günahım büyüktür. Siz perişan oldunuz, Aliğa'nın Hasan'ın evi hepten perişan oldu. Süleyman sana dünür gönderince artık bu sırrı sana açmak zorunda kaldım. Eğer Süleyman'da gönlün olsaydı hiç açmayacaktım bu sırrımı. Fakat buraya gelirken hep baban Yusuf ağayı düşündüm. O asaletli bir adamdı. Dürüsttü, kimsenin malında, ırzında gözü olmayan birisiydi. Asil azmaz bal kokmaz dedim ve kapını çaldım. Asalet parayla alınmıyor kızım. Sen de o babanın kızısın. Ben ise çok günahkâr bir adamım. Aslında benim hırsım ve ihtirasım yüzünden bu iş oldu. Yarın ölüp gideceğim. Cenabı Hak'ka yüzüm yok. Hiç olmazsa bir doğru iş yapayım, kocasının katilinin koynuna girmeyesin istedim seni. Bana, ne dersen de, ancak bu sırrı kimseye deme."

Elif çılgına dönmüştü adeta. Ama metanetini topladı. Sonra Hıdır Çavuş'a dönüp;

"Hıdır Emmi, sen ocağımı söndürdün ama bu sırrı bana söylemekle de çok büyük bir iyilik ettin. Belki aklım şaşardı da o katile evet derdim. Artık böyle bir şey olamaz. Yalnız senden bir isteğim var. Yarın beni şehre götür. Ben Örenli Hasan Ağadan kan bedeli için açtığım davayı geri alacağım. Çocuklarıma haram yedirmeyeceğim. Aslında köy meselesi diyorsun madem o şerefsizi ihbar ederdim ama neyse..." dedi.

Ertesi gün şehre gidilip davadan vazgeçildi ve akşamüzeri tekrar köye dönmüşlerdi. Köy meydanından geçerken Elif meydanda oturan erkelerin arasında Sarı Süleyman'ı gördü. Öfkeyle atını kalabalığın ortasına sürdü ve:

"Ulan sarı Süleyman iti. Bir daha kapımın önünden geçersen seni vururum şerefsiz herif! BEN ATIN YERİNE EŞŞEK BAĞLAYACAK KADAR DÜŞMEDİM DAHA!" dedi.

Sarı Süleyman kıpkırmızı olmuştu. Hiçbir şey söyleyemedi. Yavaşça yerinden kalkıp topluluğu yararak oradan uzaklaştı.

Elif ise muzaffer bir kumandan tavrı ile:

"Deh! Anca gidersin namussuz hayvan" diye bir kamçı vurup atını evine doğru sürdü.